

сметња да неко лице буде бирано и изабрано, већ је само сметња да то лице кумулира више функција и да по свом избору обавља и оне функције које је до тада имало и које угрожавају независност посланичког мандата. Инкомпатибилитет уствари приморава посланика да бира, определи се између посланичког мандата и неспојиве функције коју је до тада имао или коју је стекао после добијања посланичког мандата. За професора Ратка Марковића, инкомпатибилитет може да буде сметња за учешће на парламентарним изборима, што би подразумевало да се кандидат пре избора ослободи положаја који би могао да злоупотреби и њиме изврши притисак на бирачко тело, док проф. Драган М. Стојановић сматра да то није сметња јер се парламентарни инкомпатибилитет везује за посланика, а неизборност се односи на посланичког кандидата, што није исто. То значи да неспојивост функција не смета кандидату да се бира и буде изабран за посланика, већ га након тог избора приморава да се одлучи: да се прихвати посланичког мандата и одрекне неспојиве функције или пак да задржи функцију коју је имао пре избора, због чега би његов посланички мандат морао да престане, угаси се.

Као и друге земље са парламентарним режимом и праксом, тако и наша Република Србија познаје и примењује институцију парламентарног инкомпатибилитета. Док је њен бивши Устав од 1990. године помиње индиректно дотле овај нови од 2006. године експлицитно предвиђа да народни посланик не може бити посланик у Скупштини Аутономне покрајине, нити функционер у органима извршне власти и правосуђа, нити обављати друге функције, послове и дужности. Ову неспојивост посланичке са другим јавним функцијама потпуније регулишу други прописи, као Закон о избору народних посланика Републике Србије, који каже да „посланик не може истовремено бити носилац правосудне или друге функције на коју га бира Народна скупштина Републике Србије, нити други функционер или запослени који у републичком органу обавља послове који се односе на делокруг тог органа...“, или Закон о судијама Републике Србије који предвиђа да судија, поред осталог, не може да буде на дужности у органима који доносе прописе, органима извршне власти, јавним службама и органима покрајинске аутономије и локалне самоуправе. За разлику од овог српског, рецимо Закон о судовима Републике Црне Горе од 1995. год. поступа другачије, и не помиње неспојивост судске и посланичке функције, већ као разлог за разрешење судије предвиђа његову припадност органу политичких странака.